

Bloom

objektová fantaskní opera

Bloom

1 Dějství: Zahrada

Chór:

Ó ubohá hlízovitá rodino
mščí a slimákem sužovaná
Ty země božské spodino
osudem smrti předurčená:
I krásným růžím zvadne květ,
a třesním plody snědí ptáci
smrt odvane plátky v nepaměť,
v trojřad stojí zimy vojáci.
Ty hlíny hrstko, mechu shnilý
O spásu pros Slunce Vítr a Dešť
neb jejich síly nepomíjí.
Hleď ať z jejich cesty nesejdeš!
Svatá trojice, neuveď nás v pokušení!
Svaté slunce, slibují, že tě nikdy nevymě-
ním za žárovku. Svatý dešť, slibují, že se
nikdy nepoddám ostříkovači. Svatý větře,
slibují, že se nikdy neskrýjí za oknem.

Zapomenutá:

Kouše mě havěť, mšice, molice
jsou jich tu stovky, tisíce!
Proč mě odehnaly?
Proč mě mé sestry vypudily?
Mé tělo trestům vystavily?
na zimu postavily? –
Rozpady těla, zima i žár
modlím se aby mě nesežral
prašivý krysl král
Kouše mě havěť, mšice, molice
jsou jich tu stovky, tisíce!
V království truhlíků u topení
mám nejvyšší postavení,
druzi se přede mnou klaní.
Kouše mě havěť, mšice, molice
jsou jich tu stovky, tisíce!
Proč mě odehnaly?
Proč mě mé sestry vypudily?

Chór:

Ó svaté Slunce, žhnoucí hvězdou
Ty, které vládně planetám
proměňuješ vodu v sůl!
Ty, které živíš plameny
rozpouštíš asfalt, olizuješ střechy
škrtáš sarkou o obzor!
Ty, které barvíš lidem kůži
mhouříš oči a nasazuješ kšilty
nutíš ovoce praskat!
Ó polední úpale, paprsku, Faetóně, Amo-
ne, Hélie, žlutý trpaslíku,
rezavý hřebíku zatlučený do nebe, zlatý
vládce, králi fotosyntézy.
Ty spalující, věčně hladový, sladký, bezci-
tný, žhnoucí!

Kmet:

Marně růžička nařiká
Raději ať si uvyká
Na pravidla zahrady, sféry vnější
Zde přežije ten zkušnější.
Dorazil jsem bez pozvání
od semena až k dozrání
už sto let nezdolán.
Odejít rozhodně nehodlám!
Květ ode mě nečekejte
Nevoním, nechci se líbit
odvážíš se přiblížit?
tak to ti můžu slíbit
že tě to zabolí.
Vidíš ty pichlavé trny?
Smrtných jedů jsou plny.
Vidíš ty špičaté ostny?
Nenuť mě abych byl zlostný...

Chór:

Ó svatý Dešti, vládci vody
Ty, který zvedáš hladiny
Vyléváš řeky z břehů, zaplavuješ města
potápíš bárky i plachetnice
Ty, který rozevíráš deštníky
bubnuješ na střechy
omýváš ulice od smeti
Ty, který koiš zemi
podmáčíš svět, potřisňuješ životem! Ó
sprško, bouřko, přehánko, mrholení, lijá-
ku, průtži, monzune otče mraků, blesků a
hromů, postrachu pirátů
Ty vlahý, krutý, ničivý, přívlaový, zkázo-
nosný!

Zapomenutá: Haló! Haló, prosím vás,
může mi někdo pomoci? Slyší mě někdo?
Chtěla bych jenom oznámit, že jsem
velmi náchylná k nasydnutí. Jestli přijdou
přízemní mrazíky, tak tedy vůbec nevím,
co se mnou bude.

Kmet: Přestaň už s tím fňukáním, proboha.
Zapomenutá: Prosim? Jak to se mnou
mluvíte?

Kmet: Stejně nikdo nepříjde.

Zapomenutá: Jistěže přijde. Nemůžou mě
tady nechat.

Kmet: Klidně se s tebou vsadím, že můžou.

Zapomenutá: Nebudu vás vůbec poslouchat.
Nemáte vychování. A taky nelíbě
zapácháte.

Kmet: To je přirozený, čistě přírodní odor.

Zapomenutá: Hnuší se mi.

Kmet: Vždyť už jsi taky načichla.

Zapomenutá: Jestli mi nehodláte pomoci,
tak radši mlčte, ano? A přestaňte mi tykat,
prosím vás. Vůbec se neznáme.

Kmet: Vsať my se poznáme.

Zapomenutá: Já se s vámi nechci poznávat.

Kmet: Ono to bohužel jinak nepůjde. Když
tady teď s náma budeš žít.

Zapomenutá: Tak to rozhodně nebudu.

To radši dobrovolně uschnu, než být ve

společnosti takových-

Kmet: Takových co?

Zapomenutá: -nevychovanců! Necivilizo-
vaných, neslečtělých, nezastihovaných
barbarů!

Kmet: Vidíš, tos vystihla přesně. Co k tomu
říct? Asi jenom - vítej na zahradě.

Chór:

Ó svatý Větre, zloději klobouků
Ty, který vzdouváš duny
pustošíš úbočí
vykasáváš sukně, naháníš husí kůži
Ty, který žneš bez kosy
vyješ bez hrdla
koušeš bez zubů
Ty, jenž cucáš hřívu lvů
a nutíš vlky výt,
kytary a harfy zpívat.
Ó, vichře, pasáte, mistrále, severáku,
meluzino, brízo, širokko.
Sochaři mraků, králi proměn, otče vln
cyklónů a tornád.
Strašlivý, Nedbalý, Prostopášný, Mrazivý,
Hřmotný, Burákvý!

Iris:

Jsem bohyně
z hlíny zrozená
nevyslechtěná
zelená venuše
vidím ti do duše.
Mám nektaru spousta

tak otevři ústa.

Ráda tě svedu,
jen utop se v medu!
Jsem kočkou v skoku,
tvým mozem v šoku.
Patřím tomu i tomu
doopravdy nikomu.
Mezi vámi není žádný
kdo by se zdál mimořádný.
Já mířím výš!
mezi koberce a plyš.
Tam, kde i v noci slunce svítí
kde se nebojuje o přežití
do světa bez lopat a ryčů
pod ochranu kovových klíčů.

Zapomenutá:

Ty bys chtěla k domu mému?
nepěstěná, bez parfému?
křovisko, jen plevel pouhý
Musíš zkrátit svoje touhy!

Iris:

Nemusím nic!
Jsem nejkrásnější plevel, co spatřil tento
svět.
Jsem ztělesněná touha, opiový květ!
Vysaďte mě výš!
Mezi koberce a plyš!

Chór:

Svatá trojice, neuveď nás v pokušení!
Svaté slunce, slibují, že tě nikdy nevymě-
ním za žárovku.
Svatý dešť, slibují, že se nikdy nepoddám
ostříkovači.
Svatý větře, slibují, že se nikdy neskrýjí
za oknem.

2 Dějství: DOMA

Filosof:

Jaký je smysl života?
Jen tahle věčná dřímota?
Pořád stejná teplota
Aseptická čistota.
U stropu žárovka bliká
Jediný pták necvrliká
Jen ručička hodin tiká
Nekonečně, pořád stejné
Tupé, nudné, obyčejné.
Jsme rostliny v zajetí
bez života a paměti.
Jsme vlastního přepychu oběti,
plastový květináč, teplý byt,
vězení jménem blahobyt.
Kdo naše životy ovládá?
Když počasi se tu nemění.
Kdo nám Světlo dává?
Když Slunce nesvítí.
Kdo nám vodu dolevá?
Když z nebe neprší.
Kdo suché listy otrhá?
Když žádný vítr nevaně.
Touzím po odpovědi!
Uniknout této šedi!
Mám utkvělou myšlenku
Chci poznat svět tam venku!
Sousedko, jak je venku?

Viola: Jako obvykle.

Filosof: Můžeš to trochu víc rozvinout?

Viola: Je tam tak nějak... Jako včera.

Nic moc.

Filosof: A co obzor? Nic na obzoru?

Viola: Co bys chtěl, aby tam bylo?

Filosof: Slunce.

Viola: Nic tam není.

Filosof: Mélo by přece zrovna zapadat.

Podívej se pořádně.

Viola: Hledám. Nevidím.

Filosof: Copak už je noc?

Viola: Není.

Filosof: Tak co teda? Co je za den? Co je za měsíc? Co za roční období? Co za rok? Jak to poznáme?

Viola: Já nevím, nevím, řekla jsem ti už tisíckrát, že nevím!

Filosof: Máš štěstí, že tě dali k oknu.

Viola: Ehh

Filosof: Máš výhled na svět.

Viola: Ehhh

Filosof: Musí to být úžasné!

Viola: Ehhhh!

Viola:

Přestaň s těmi bláboly!

Hlava mě z tebe bolí!

Nic než nekonečná nuda

Je to s tebou jenom pruda.

Stejně místo, stejně pozdravy,

stejný soused vzdych slovy otrávil

nuda celý den a celou noc

Tyden, měsíc, rok co rok

Hlava mě z toho bolí.

Luxusem vyprahlé údolí,

Mezi okny mrtvolý much

Já musím dýchat jejich puch

Zemfely nudou asi

alespoň došly spásky.

Přítomná nepřítomná

u okna bez hlesu

Jak dlouho to ještě snesu?

Vězeň strnulého času

život bez smíchu, bez úžasu

den, den, den co den

Mé reality zlý sen.

Alfa samec:

Jsem sám, sám a sám

Vůlí k slunci hnán

Mám grandiózní plán

Být obyváků král!

Nekvetu, ale rostu.

Jsem alfa samec

rostlinný dravec

mega krasavec.

Jsem kulturista

Zelená síla - čistá, jistá.

jsem tvrdák, macho, bojovník

nejněžnější milovník.

Jsem dobyvatel parapetů

Každého soka hravě smetu.

Ve stínu mého úspěchu

už sotva lapáš po dechu.

Jen fňukáš: "Na mě nezbylo."

Jsi méněcenná nicka,

zcela nepraktická.

Já jsem sám, sám a sám

Vůlí k slunci hnán

Dosahuji nemožného

Jsem obyváků král.

Chcípák:

Myslím, že právě umírám

suché listí si obírám

Žizní i plísni šířím

Oči navždy zavírám.

Jsem každým dnem průsvitnější

opadaly moje plody

toužím po hlině kvalitnější

Po pouhém doušku vody

V rohu pokoje utopený

Existence marná

Nemocemi zamořený

Berte si - deprese zdarma

Stín je domovem mým,

kout bez vykoupení,
místo kyslíku dusivý plyn
zrezlého topení.

až mě smrtka dostane

nikdo ani nezapláče

Jediné co zůstane:

kolečko od květináče.

Anděl zmaru nade mnou

svá křídla rozpíná,

a smrt si mě už ukládá

do studeného klína.

Myslím, že právě umírám

suché listí si obírám

Žizní i plísni šířím

Oči navždy zavírám.

Alfa samec:

Jsem sám, sám a sám

Vůlí k slunci hnán!

Mám grandiózní plán

Být obyváků král!

Iris:

Tak jsem konečně tady,

přišla jsem ze zahrady

zcela bez ostychu,

z bídý do přepychu!

Poslušná lásky zákona

Jsem Amor, Múza, Madonna.

Alfa:

Pohled na ty božské vnady

prvotřídní samice!

Chcípák:

Ona přišla ze zahrady?

Snad nepřítáhla mšice.

Iris:

Tohle má být ráj vysněný?

Jenom čtyři chladné stěny.

Vždyť jste všichni zubožení

životem bez utrpení,

bez žízne, zimy, strádání!

To je ale zklamání.

Alfa:

Dokonale šlechtěný,

pro tebe, krásko, stvořený.

Zde stojím — stačí si vybrat mě.

Král hodí se ke královně.

Iris:

Ty jsi ten odvážlivý?

Ctitel náruživý?

Ego ti zřejmě nechybí,

o tom nemám pochyby,

v ostatním jsi jako oni,

nevykvetěš, nezavoníš.

Nic lepšího tu není?

Žádné jiné potěšení?

Květ lásky jedinému z vás

nechce se mi dát.

Nic necítím, nic se ve mě nechvěje

něco zvláštního se se mnou děje.

Mezi čtyřmi stěnami

zraje pocit neznámý,

v srdci zvláštní prázdnota

zbavuje mne života.

Vzduchem se tu nese

zlá nákaza deprese!

Toužila jsem po přepychu

teď proklínám svou pýchu.

Tohle přece není Ráj!

Už teď postrádám slunný kraj

mé zahradní minulosti -

v ní nežila jsem bez radosti.

Tam venku vládly barvy, vůně

vše rodilo se v zemi lůně

život prýštil ze všech porů,

dotýkáni cizích tvorů,

nebezpečí, vzrušení

nic z toho tady není!

Cítím, že slábnu

odchází má síla,

nuda duši zcela otrávila.

Co v rukou jsem měla, to uniklo mi, nyní

nořím se do bezvědomí...

Filosof:

Bláhová jsi krásko

za svobodu-s vyměnila

šero obýváku

kde příznak ku přízraku

tiskne se.

Vešla jsi sem krokem dámy,

teď tu uschneš spolu s námi.

Odmítla jsi úděl svůj

sama sobě poděkuje.

Co jeden proklíná, druhý by si přál,

starý život hned by rád obětoval

v cizím štěstí vidí spásu

nedokáže vnímat krásu

současného vlastnictví.

V tom jádro pudla tkví

kdo nespokojen tam, nespokojen tady

marně hledá místo bez jediné vady

co nevykvetě na zahradě

marně klíčí v cizím sadě.

Kdo v sobě jaru vykveš nedopřeje

toho ani teplo Ráje neohřeje.

KONEC

Námět, koncept: Sarah Jedličková, Ivo Jedlička, Ester Hauser Trčková

Režie: Helena Ratajová

Hudba: Sarah Jedličková

Objekty: Ivo Jedlička

Choreografie: Markéta Vajdová

Interpreti: Tereza Krejčová, Šimon Klus

Libreto: Max Bitto, Kristýna Nebeská

Kostýmy: Martin Humpolák

Video: Radim Vaňous

Produkce: Simona Dejmková

Organizátor: Intercultural Creative Life

Za finanční podpory: Akademie múzických umění v Praze, Státní fond kultury ČR,

Nadace Život umělce, Brno střed, Magistrát města Brna

Sponzor: MUDr. Eva Ryšavá

Intercultural
Creative
Life

Muzeum
města Brna
MČ

AMU

B | R | N | O |

Státní fond kultury ČR

MĚSTSKÁ ČÁST
BRNO-STŘED